

» glorificent Patrem vestrum, qui in cœlis est¹. » De malis autem pastoribus oves admonet, dicens : « Super » cathedram Moysi sedent : quæ dicunt, facite ; quæ » autem faciunt, facere nolite : dicunt enim, et non faciunt². » His auditis, oves Christi etiam per malos doctores vocem ipsius audiunt, et unitatem illius non relinquunt : quia bonum, quod eos audiunt dicere, non est ipsorum, sed illius. Et ideo securæ oves pascuntur, quia et sub malis pastoribus pascuis dominicis nutriuntur. Non autem faciunt malorum facta pastorum, quia talia opera non sunt illius, sed ipsorum. Quos autem bonos vident, non solum audiunt bona, quæ dicunt ; sed etiam imitantur bona, quæ faciunt. De talibus erat Apostolus, qui dicebat : « Imitatores mei estote, sicut et ego Christi³. » Iste lumen erat illuminatum a lumine sempiterno ipso Domino Jesu Christo, et in candelabro positum erat, quia in ejus cruce gloriabatur ; unde ait : « Mibi autem » absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi⁴. » Et quia non sua quærebat, sed quæ Jesu Christi, quamvis ad imitationem suam, quos per Evangelium genuerat, hortatur⁵ : tamen corripit graviter eos, qui per Apostolorum nomina schismata fecerunt ; et objurgat illos qui dicebant : « Ego sum Pauli. Numquid Paulus pro vobis, » inquit, crucifixus est ? aut in nomine Pauli baptizati » estis⁶ ? »

VI. Hinc intelligimus et bonos pastores, non sua quærentes, sed quæ Jesu Christi ; et bonas oves, quamvis imitentur facta pastorum honorum, tamen in eis non ponere spem suam, quorum ministerio sunt congregatæ ; sed in Domino potius, cujus sanguine sunt redemptæ : ut quando forte incurserint in pastores malos, doctrinam

¹ Matth. v, 14. — ² Id. xxiii, 2. — ³ 1 Cor. xi, 1. — ⁴ Galat. vi, 14. — ⁵ Philip. ii, 21, et 1 Cor. iv, 15. — ⁶ 1 Cor. i, 12.

illius prædicantes, et sua mala opera facientes, quæ dicunt, faciant ; quæ autem faciunt, non faciant ; nec propter filios iniquitatis, pascua deserant unitatis. In catholica enim Ecclesia, quæ non in sola Africa, sicut pars Donati, sed per omnes gentes, sicut promissa est, dilatatur atque diffunditur, « In universo mundo, » sicut dicit Apostolus, « Fructificans et crescens¹, » et boni sunt et mali. Ab ea vero separati, quando contra illam sentiunt, boni esse non possunt ; quia etsi aliquos eorum bonos videtur ostendere quasi laudabilis conversatio, malos eos facit ipsa divisio, dicente Domino : « Qui mecum non est, adversum me est ; et qui mecum non colligit, spargit². »

VII. Unde et exhortor, domina merito suscipienda, et in Christi membris honoranda filia, ut quod tibi Dominus præstitit, fideliter teneas, eumque corde tota diligas, et ejus Ecclesiam, qui te non permisit virginitatis tuæ fructum cum perditis perdere vel perire. Si enim de isto sæculo exires separata ab unitate corporis Christi, nihil tibi prodesset servata integritas corporis tui. Sed Deus, qui dives est in misericordia, fecit juxta te quod in Evangelio scriptum est, cum se excusarent invitati ad cœnam patrisfamilias, inter cætera dixit servis suis : « Exite in » vias et sæpes, et quoscumque inveneritis cogite intrare³. » Tu ergo quamvis dilectionem sincerissimam debeas etiam bonis servis ejus, per quorum ministerium intrare coacta es ; in illo tamen debes spem ponere, qui convivium præparavit, cui et tu ad vitam æternam beatamque sollicita es. Ei quippe commendans cor tuum, et propositum tuum, et sanctam virginitatem tuam, et fidem, et spem, et charitatem tuam, non moveberis scandalis, quæ abundabunt usque in finem ; sed stabili

¹ Coloss. i, 6. — ² Matth. xii, 30. — ³ Id. xxii, 9.

robore pietatis salva eris, atque in Domino gloriosa, in ejus unitate perseverando usque in finem. Quomodo autem hanc acceperis pro te sollicitudinem meam, quam quibus potui litteris tibi insinuare curavi, fac ut noverim rescriptis tuis. Dei misericordia et gratia te semper protegat.

EPISTOLA CCIX¹.

Domino beatissimo et debita charitate venerando sancto papa
CÆLESTINO AUGUSTINUS in Domino salutem.

Augustinus Cælestino Romano Pontifici, de ipsius electione pacifice facta (quæ ad finem anni 422 referri potest,) gratulatur, tum exponit causam Antonii episcopi Fussalensis, qui administratione ecclesiæ suæ ob scelera privatus appellaverat ad apostolicam Sedem: atque obtestatur ut latam in ipsum sententiam vigere sinat.

I. PRIMUM gratulationem reddo meritis tuis, quod te in illa Sede Dominus Deus noster sine ulla, sicut audivimus, plebis suæ discissione constituit. Deinde insinuo sanctitati tuæ, quæ sint circa nos, ut non solum orando pro nobis, verumetiam consulendo et opitulando subvenias. In magna quippe tribulatione positus, hæc ad tuam beatitudinem scripta direxi. Quoniam volens prodesse quibusdam in nostra vicinitate membris Christi, magnam illis cladem improvidus et incautus ingessi.

¹ Alias cclxi. quæ autem 209 erat, nunc 208. — Scripta forte ineunte anno 423.

II. Fussala (13) dicentur Hipponensi territorio confine castellum: antea ibi nunquam episcopus fuit, sed simul cum contigua sibi regione ad parœciam Hipponensis Ecclesiæ pertinebat. Paucos habebat illa terra Catholicos, cæteras plebes illic in magna multitudine hominum constitutas Donatistarum error miserabiliter obtinebat, ita ut in eodem castello nullus esset omnino Catholicus. Actum est in Dei misericordia, ut omnia ipsa loca unitati Ecclesiæ cohærent; per quantos labores et pericula nostra, longum est explicare, ita ut ibi presbyteri, qui eis congregandis a nobis primitus constituti sunt, exoliarentur, cæderentur, debilitarentur, excæcarentur, occiderentur: quorum tamen passionibus inutiles ac steriles non fuerunt, unitatis illic securitate perfecta. Sed quod ab Hippone memoratum castellum millibus quadraginta sejungitur, cum in eis regendis, et eorum reliquiis licet exiguis colligendis, quæ in utroque sexu aberrabant non minaces ulterius, sed fugaces, me viderem latius quam oportebat extendi, nec adhibendæ sufficere diligentia, quam certissima ratione adhiberi debere cernebam, episcopum ibi ordinandum, constituendumque curavi.

III. Quod ut fieret, aptum loco illi congruumque requirebam, qui et Punica lingua esset instructus, et habebam de quo cogitabam paratum presbyterum, propter quem ordinandum, sanctum Senem (14) qui tunc primatum Numidiæ gerebat, de longinquo ut veniret rogans litteris impetravi. Quo jam præsentem, omniumque in re tanta suspensis animis, ad horam nos ille, qui mihi paratus videbatur, omni modo resistendo destituit. Ego autem qui utique, sicut exitus docuit, differre potius debui, quam periculosum præcipitare negotium, dum nolo gravissimum et sanctissimum Senem ad nos usque fatigatum sine effectu, propter quem venerat tam

longe, ad propria remeare, obtuli non petentibus quemdam adolescentem Antonium (15), qui mecum tunc erat, in monasterio quidem a nobis a parvula ætate nutritum, sed præter lectionis officium nullis clericatus gradibus et laboribus notum. At illi miseri, quod futurum fuerat ignorantes, offerenti eum mihi obedientissime crediderunt. Quid plura? factum est: esse illis episcopus coepit.

IV. Quid faciam? Nolo apud tuam venerationem gravare, quem nutriendum collegi; nolo deserere, quos colligendos timoribus et doloribus parturivi; et quomodo utrumque agam reperire non possum. Res quippe ad tantum scandalum venit, ut in eum hic apud nos causas dicerent, qui de illius episcopatu suscipiendo, tanquam bene sibi consulentibus, obtemperaverant nobis. In quibus causis cum stuprorum crimina capitalia, quæ non ab ipsis, quibus episcopus erat, sed ab aliis quibusdam objecta fuerant, probari mine potuissent, atque ab iis quæ invidiosissime jactabantur, videretur esse purgatus, tam miserandus factus est, et nobis et aliis, ut quidquid a Castellanis et illius regionis hominibus de intolerabili dominatione, de rapinis et diversis oppressionibus et contritionibus abjiciebatur, nequaquam nobis tale videretur, ut propter hoc vel propter simul cuncta congesta episcopatu eum putarem esse privandum, sed restituenda quæ probarentur ablata.

V. Denique sententias nostras sic temperavimus, ut salvo episcopatu, non tamen omnino impunita relinquerentur, quæ non deberent vel eidem ipsi deinceps iterumque facienda, vel cæteris imitanda proponi. Honorem itaque integrum servavimus juveni corrigendo; sed corripiendo minuímus potestatem, ne scilicet eis præset ulterius, cum quibus sic egerat, ut dolore justo eum

sibi præesse ferre omnino non possent, et cum suo illiusque periculo in aliquod scelus forsitan erupturam impatentiam sui doloris ostenderent. Quorum talis animus etiam tunc, quando cum eis de illo episcopi egerunt, evidenter apparuit; cum jam vir spectabilis Celer¹, de cuius adversum se præpotenti administratione conquestus est, nullam gerat, vel in Africa, vel uspiam potestatem.

VI. Sed quid multis morer? Collabora obsecro nobiscum, pietate venerabilis domine beatissime et debita charitate venerande sancte papa, et jube tibi quæ directa sunt omnia recitari. Vide episcopatum qualiter gesserit: quemadmodum iudicio nostro usque adeo consenserit, communionem privatus; nisi prius Fussalensibus omnia redderentur, jam postea ut re acta æstimatis rebus solidos seposuerit, ut ei communio redderetur: quam versuta suasionem sanctum Senem primatem nostrum gravissimum virum, ut ei cuncta crederet, quem velut omnimodo inculpatum venerando papæ Bouifacio commendaret, induxit: et cætera quæ a me quid opus est recoli, cum memoratus venerabilis Senex ad tuam sanctorum testimoniam universa retulerit.

VII. In illis autem multiplicibus Gestis, quibus de illo nostrum iudicium continetur, magis deberem vereri, ne tibi minus severe, quam oporteret, iudicasse videamur, nisi scirem vos tam propensos ad misericordiam, ut non solum nobis, quia illi peperimus, verumetiam ipsi existimetis esse parcendum. Sed ille quod a nobis aut benigne aut remisse factum est, in præscriptionem vertere atque usurpare conatur. Clamat: « Aut in mea cathedra sedere debui, aut episcopus esse non debui; » quasi nunc sedeat nisi in sua. Propter hoc enim loca illa eidem dimissa atque permissa sunt, in quibus et prius episcopus

¹ Extant supra ad Celerem epistolæ 56 et 57.

erat, ne in alienam cathedram contra statuta¹ patrum translatus illicite diceretur. Aut vero quisquam ipse se debet, sive severitatis, sive lenitatis exactor, ut qui non visi fuerint episcopatus honore privandi, nullo modo in eis aliquid vindicetur; aut in quibus aliquid visum fuerit vindicandum, episcopatus honore priventur.

VIII. Existunt exempla, ipsa Sede apostolica judicante, vel aliorum iudicata firmante, quosdam pro culpis quibusdam, nec episcopali spoliatos honore, nec relictos omnimodis impunitos. Quæ ut a nostris temporibus remotissima non requiram, recentia memorabo (16). Clamet Priscus provinciæ Cæsariensis episcopus. Aut ad primum locus sicut cæteris et mihi patere debuit, aut episcopatus mihi remanere non debuit. Clamet alius ejusdem provinciæ Victor episcopus, cui relicto in eadem poena, in qua et priscus fuit, nusquam nisi in diocesi ejus ab aliquo communicatur episcopo: clamet, inquam, Aut ubique communicare debui aut etiam in meis locis communicare non debui, Clamet tertius ejusdem provinciæ Laurentius episcopus et prorsus hujus vocibus clamet, Aut in cathedra, cui ordinatus sum, sedere debui, aut episcopus esse non debui. Sed quis ista vituperet? nisi qui parum attendit, nec inulta omnia relinquenda nec uno modo omnia vindicanda.

IX. Quia ergo pastoralis vigilique cautela beatissimus papa Bonifacius in Epistola sua posuit de Antonio loquens episcopo, et ait: « Si ordinem rerum nobis fideliter indicavit: » Accipe nunc ordinem rerum, quem ille in suo libello reticuit; ac deinde quæ post ejus sanctæ memoriæ viri in Africa lectas litteras gesta sunt, et subveni hominibus opem tuam in Christi misericordia multo avidius quam ille poscentibus, a cujus inquietudine desi-

¹ Conc. Nicæn. c. 16. Sardic. c. 1. Antioch. c. 21.

derant liberari. Judicia quippe illis, et publicas potestates, et militares impetus tanquam executuros apostolicæ Sedis sententiam (17), sive ipse, sive rumores creberrimi comminantur, ut miseri homines Christiani catholici graviora formident a catholico episcopo, quam, cum essent hæretici, a catholicorum Imperatorum legibus formidabant. Non sinas ista fieri obsecro te per Christi sanguinem, per apostoli Petri memoriam, qui Christianorum præpositos populorum monuit, ne violenter dominantur in fratres¹. Ego Fussalenses catholicos filios in Christo meos, et Antonium episcopum filium in Christo meum, benignitati charitatis sanctitatis tuæ, quia utroque diligo, utroque commendo. Neque Fussallensibus succenseo, quia justam de me querimoniam ingerunt auribus tuis, quod eis hominem nondum mihi probatum, nondum saltem ætate firmatum, a quo sic affligerentur, inflixerunt. Neque huic noceri volo, cui quanto magis sinceram habeo charitatem, tanto magis pravæ ejus cupiditati obsisto. Utrique misericordiam mereantur tuam; illi, ne mala patientur, iste ne faciat: illi, ne oderint Catholicam, si a catholicis episcopis, maximeque ab ipsa Sede apostolica, contra catholicum non eis subvenitur episcopus; iste autem, ne se tanto scelere obstringat, ut quos molitur invitos facere suos, a Christo faciat alienos.

X. Me sane, quod confitendum est beatitudini tuæ, in isto utrorumque periculo, tantus timor et mœror excruciat, ut ab officio cogitem gerendi episcopatus abscedere, et me lamentis erroris mei convenientibus dedere, si per eum, cujus episcopatus per imprudentiam suffragatus sum, vastari Ecclesiam Dei, et, quod ipse Deus avertat, etiam cum vastantis perditione perire conspexero. Recolens enim quod ait Apostolus: « Si nosmetipsos judica-

¹ 1 Petr. v. 3.

» mus, a Domino non judicaremur¹, » judicabo me ipsum, ut parcat mihi, qui judicaturus est vivos et mortuos. Si autem et membra Christi, quæ in illa regione sunt, ab exitiabili timore ac tristitia recreaveris, et meam senectutem hac misericordie justitia fueris consolatus, retribuet tibi, et in præsentis et in futura vita, bona pro bonis, qui per te nobis in ista tribulatione succurrit, et qui te in illa Sede constituit.

EPISTOLA CCX².

Dilectissimæ et sanctissimæ matri FELICITATI, et fratri RUSTICO, et sororibus quæ vobiscum sunt, AUGUSTINUS et qui mecum sunt, in Domino salutem.

Augustinus Felicitati et Rustico de malis tolerandis et de fraterna correptione; forte occasione tumultus in sanctimonialium conventu exorti, de quo in epistola proxime post hanc subsequente.

BONUS est Dominus, et misericordia ejus ubique diffusa, quæ nos de vestra charitate in suis visceribus consolatur. Quantum enim diligit credentes et sperantes in se, et illum atque invicem diligentes, et quid eis in posterum servet, hinc maxime ostendit, cum infidelibus et desperatis et perversis, quibus in mala voluntate usque in finem perseverantibus ignem cum diabolo æternum minatur, in hoc tamen sæculo bona tanta largitur: « Qui facit » oriri solem suum super bonos et malos, et pluit super

¹ 1 Cor. xi, 31. — ² Alias LXXXVII. quæ autem 210 erat, nunc 57. — Scripta forte circiter hoc tempus.

» justos et injustos¹: » breviter enim aliquid dictum est, ut plura cogitentur. Quam multa enim habeant impii in hac vita munera et dona gratuita ab illo, quem contemnant, enumerare quis potest? Inter quæ illud magni, quod exemplis interpositarum tribulationum, quas hujus sæculi dulcedini tanquam bonus medicus miscet, admonet eos, si attendere velint, fugere ab ira ventura; et cum in via sunt, id est in hac vita, concordare cum sermone Dei, quem sibi adversarium fecerunt male vivendo. Quid ergo non misericorditer præstatur hominibus a Domino Deo, a quo etiam tribulatio beneficium est? Nam res prospera donum est consolantis, res autem adversa donum est admonentis Dei. Et si hæc præstat, ut dixi, etiam malis, quid præparat sustinentibus se? quorum in numero vos per illius gratiam congregatos esse gaudete sustinentes invicem in dilectione, studentes servare unitatem spiritus in vinculo pacis². Non enim deerit quod in vobis invicem sufferatis nisi cum vos ita purgaverit Dominus absorpta morte in victoriam, ut sit Deus omnia in omnibus³.

II. Dissensiones autem nunquam debent amari; sed aliquando tamen aut a charitate nascuntur, aut charitatem probant. Quis enim facile invenitur qui velit reprehendi? et ubi est ille sapiens de quo dictum est: « Corripe sapientem, et amabit te⁴? » Numquid tamen ideo non debemus reprehendere et corripere fratrem, ne securus tendat in mortem? Solet enim fieri, et frequenter accidit, ut ad horam contristetur cum reprehenditur, et resistat, et contendat; et tamen postea consideret secum in silentio, ubi nemo est nisi Deus et ipse, nec timet displicere hominibus, quia corripitur; sed timet displicere Deo,

¹ Math. v, 45. — ² Ephes. iv, 3. — ³ 1 Cor. xv, 54. — ⁴ Prov. ix, 8.

quia non corrigitur, et deinceps non faciat illud, in quo juste reprehensus est, et quantum odit peccatum suum, tantum diligit fratrem, quem sensit hostem peccati sui. Si autem de illo numero est, de quo dictum est: « Cor- » ripe stultum, et adjiciet ut oderit te¹: » non de charitate illius dissensio nascitur, sed tamen charitatem reprehensoris sui exercet et probat; quia non ei reprehenditur odium, sed dilectio quæ cogit reprehendere, imperturbata perdurat, etiam cum ille qui reprehensus est, odit. Si autem ille qui corripit, reddere vult malum pro malo ei, qui corripienti indignatur, non fuit dignus qui corriperet, sed dignus plane qui etiam ipse corripitur. Hæc agite ut inter vos aut non existant indignationes, aut exhortæ statim celerrima pace perimantur. Majorem date operam concordandis vobis quam redarguendis. Quia sicut acetum corrumpit vas, si diutius ibi fuerit; sic ira corrumpit cor, si in alium diem duraverit. Hæc ergo agite, et Deus pacis erit vobiscum, orantes simul et pro nobis, ut ea, quæ bene monemus alacriter impleamus.

¹ Prov. ix, 8.

EPISTOLA CCXI.

Augustinus Monachas quæ dum student mutare Præpositam, indecenter fuerant tumultuatæ, revocat ad concordiam, et præscribit illis vitæ regulam.

I. SICUT parata est severitas peccata quæ invenerit vindicare: ita non vult charitas quod vindicet invenire. Hæc causa fecit ut ad vos non venirem, cum meam præsentiam quæreretis, non ad pacis vestræ gaudium, sed ad dissensionis vestræ argumentum. Quomodo enim contemnerem, et impunitum relinquerem, si et me præsentem tantus vester tumultus existeret, quantus me absente, etsi oculos meos latuit, tamen aures meas vestris vocibus verberavit? Nam fortassis etiam major esset vestra seditio in præsentia mea, cum necesse esset vobis non concedi, quæ in perniciosissimum exemplum, contra sanam disciplinam, quod vobis non expedit petebatis: ac sic quales non volo invenire vos, et ipse invenire a vobis qualem non volebatis.

II. Cum ergo scribat Apostolus ad Corinthios, dicens: « Testem Deum facio super animam meam, quia parcens » vobis nondum veni Corinthum; non quia dominamur » fidei vestræ, sed cooperatores sumus gaudii vestri²: » hoc ego etiam dico vobis; quia parcens vobis non ad vos veni. Peperci etiam mihi, ne tristitiam super tristitiam haberem; et elegi non ut exhiberem faciem meam vobis,

¹ Alias cix. quæ autem tri erant, nunc 247. — Scripta circa hoc tempus. — ² 2 Cor. i, 23.

sed effunderem cor meum Deo pro vobis, et causam magni periculi vestri, non apud vos verbis, sed apud Deum lacrymis agerem, ne convertat in luctum gaudium meum, quo soleo gaudere de vobis, et inter tanta scandala, quibus ubique abundat hic mundus, aliquando consolari, cogitans copiosam congregationem, et castam dilectionem, et sanctam conversationem vestram, et largiorem gratiam Dei, quæ data est vobis, ut non solum carnales nuptias contemneretis; verumetiam eligeretis in domo societatem unanimes habitandi, ut sit vobis anima una et cor unum in Deum.

III. Hæc in vobis bona, hæc Dei dona considerans, inter multas tempestates, quibus ex aliis malis quatitur cor meum, solet utcumque requiescere. « Currebatis » bene, quis vos fascinavit? Suasio illa non est ex Deo, » qui vocavit vos. Modicum fermenti¹: » nolo dicere quod sequitur; hoc enim magis cupio et oro et hortor, ut ipsum fermentum convertatur in melius, ne tota massa, sicut pene jam fecerat, convertatur in pejus. Si ergo repullulastis sanum sapere, orate ne intretis in tentationem, ne iterum in contentiones, æmulationes, animositates, dissensiones, detractiones, seditiones, susurrationes. Non enim sic plantavimus et rigavimus hortum dominicum in vobis, ut spinas metamus istas ex vobis. Si autem adhuc vestra tumultuatur infirmitas, orate ut eruamini de tentatione. Quæ autem conturbant vos, si adhuc conturbant vos, nisi correxerint se, portabunt iudicium, quæcumque illæ fuerint.

IV. Cogitate quid mali sit, ut cum de Donatistis² in unitate gaudeamus, interna schismata in monasterio lugeamus. Perseverate in bono proposito, et non desiderabitis mutare Præpositam, qua in monasterio illo per tam

¹ Galat. v, 7, et I Cor. v, 6. — ² Alias de Deo natis.

multos annos perseverante et numero et ætate crevistis; quæ vos mater non utero, sed animo suscepit. Omnes enim quæ illuc venistis, ibi eam aut sanctæ Præpositæ sorori meæ servientem, placentem, aut etiam ipsam Præpositam, quæ vos suscepit, invenistis: sub illa estis eruditæ, sub illa velatæ, sub illa multiplicatæ; et sic tumultuamini, ut ea vobis mutetur, cum lugere deberetis, si eam vobis mutare vellemus. Ipsa est enim quam nostis, ipsa est ad quam venistis, ipsa est quam per tot annos habendo crevistis. Novum non accepistis, nisi Præpositum: aut si propter illum quæritis novitatem, et in ejus invidiam contra matrem vestram sic rebellastis, cur non potius id petistis, ut ipse vobis mutetur? Si autem hoc exhorretis; quia novi quomodo eum in Christo venerabiliter diligatis, cur non potius illam? In vobis namque regendis sic Præpositi rudimenta turbantur, ut magis velit vos ipse deserere, quam istam ex vobis famam et invidiam sustinere, ut dicatur non vos aliam quæsituras fuisse Præpositam, nisi ipsum coepissetis habere Præpositum. Tranquillet ergo Deus, et componat animos vestros; non in vobis prævaleat opus diaboli, sed pax Christi vincat in cordibus vestris: nec dolore animi, quia non fit quod vultis, vel quia pudet voluisse quod velle non debuistis, erubescendo curratis in mortem, sed potius poenitendo resumatis virtutem, nec habeatis poenitentiam Judæ traditoris, sed potius lacrymas Petri pastoris.

V. Hæc sunt, quæ ut observetis præcipimus in monasterio constitutæ. Primum propter quod estis in unum congregatæ, ut unanimes habitetis in domo, et sit vobis cor unum et anima una in Deo. Et non dicatis aliquid proprium, sed sint vobis omnia communia; et distribuat unicuique vestrum a Præposita vestra victus et te-